AB

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT L.A. GEELHOED

fremsat den 28. april 2005 [1]

I — Indledning

1. Unabhängiger Finanzsenat (uafhængig skatteret) (Østrig) har forelagt Domstolen to spørgsmål vedrørende bestemmelserne om beskatning i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter. Baggrunden for disse spørgsmål er, om myndighederne i en medlemsstat har kompetence til at vurdere, om en person, der er beskæftiget som lokalt ansat ved en fællesskabsinstitution, er blevet indplaceret korrekt, henset til de arbejdsopgaver, han har fået overdraget, for så vidt angår spørgsmålet om national indkomstskattepligt. Som det vil fremgå, findes der forskellige opfattelser heraf i østrigsk retspraksis.

1 — Originalsprog: engelsk

II — Relevante retsforskrifter

2. De præjudicielle spørgsmål angår artikel 13 og 16 i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter (herefter »protokollen«). Bestemmelserne har følgende ordlyd:

»Artikel 13

Løn, vederlag og honorarer, som Fællesskaberne udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, beskattes til fordel for Fællesskaberne på de betingelser og efter den fremgangsmåde, som fastsættes af Rådet på grundlag af forslag fra Kommissionen.

Tjenestemændene og de øvrige ansatte fritages for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som de modtager fra Fællesskaberne.

[...]

Artikel 16

På forslag af Kommissionen og efter høring af andre interesserede institutioner bestemmer Rådet, på hvilke grupper af Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte bestemmelserne i artik[el] 12, [artikel] 13, stk. 2, og [artikel] 14 finder anvendelse helt eller delvis.

Medlemsstaternes regeringer vil med regelmæssige mellemrum blive underrettet om navn, stilling og adresse på de tjenestemænd og øvrige ansatte, der tilhører disse grupper.«

3. I medfør af protokollens artikel 16, stk. 1, udstedtes forordning nr. 549/69 om fastsættelse af de grupper af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, på hvilke bl.a. bestemmelsen i artikel 13, stk. 2, i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter skal finde anvendelse [2]. Forordningens artikel 2, litra a), bestemmer følgende:

»Artikel 13, stk. 2, i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter gælder for følgende grupper

a) personer, der er undergivet vedtægten for tjenestemænd eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, herunder dem, der får den fastsatte godtgørelse i tilfælde af fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde, med undtagelse af lokalt ansatte;

[...]«

4. Artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber samt om særlige midlertidige foranstaltninger for tjenestemænd i Kommissionen [3], fastsætter henholdsvis vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (herefter »ansættelsesvilkårene«). Tjenestemandsvedtægtens artikel 1, stk. 1, bestemmer:

»Ved tjenestemand i Fællesskaberne forstås i denne vedtægt enhver, der i henhold til de i denne vedtægt fastsatte betingelser er blevet ansat i en fast stilling i en af Fællesskabernes institutioner ved et ansættelsesbrev fra denne institutions ansættelsesmyndighed.«

2 — Rådets forordning af 25.3.1969 om fastsættelse af de grupper af De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd og øvrige ansatte, på hvilke bestemmelserne i artikel 12, artikel 13, stk. 2, og artikel 14 i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter skal finde anvendelse (EFT 1969 I, s. 108).

3 — EFT 1968 I, s. 30.

5. Som det fremgår af artikel 1 i ansættelsesvilkårene, gælder disse for alle, der er ansat ved kontrakt i Fællesskaberne. Bestemmelsen skelner mellem midlertidigt ansatte, hjælpeansatte, lokalt ansatte og særlige rådgivere. I artikel 4, stk. 1, i ansættelsesvilkårene bestemmes følgende:

»Ved lokalt ansat forstås i disse ansættelsesvilkår den, der ansættes i overensstemmelse med lokal praksis med henblik på at udføre manuelt arbejde eller gøre tjeneste i en stilling, som ikke er angivet i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører hver institution, og som aflønnes over den bevilling, der med henblik herpå er oprettet i denne afdeling i budgettet. Undtagelsesvis kan den, der ansættes til at varetage udøvende opgaver for Presse- og Informationskontorer under Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ligeledes betragtes som lokalt ansat.«

6. Artikel 236 EF og artikel 81, stk. 1, i ansættelsesvilkårene indeholder følgende bestemmelser vedrørende tvister mellem fællesskabsinstitutionerne og deres ansatte:

»Domstolen har kompetence til at afgøre alle tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i vedtægten for dets tjenestemænd, eller som fremgår af de ansættelsesvilkår, der gælder for dets øvrige ansatte.«

Artikel 81, stk. 1, i ansættelsesvilkårene bestemmer:

»Tvister mellem institutionen og en lokal ansat, der gør tjeneste i en medlemsstat, indbringes for den domstol, der i henhold til gældende lovgivning på tjenestestedet er kompetent.«

III — Faktiske og processuelle omstændigheder samt præjudicielle spørgsmål

7. Sagsøgeren i hovedsagen har siden 1982 været beskæftiget som lokalt ansat ved Kommissionen. Efter at have gjort tjeneste ved Europa-Kommissionens Faste Repræsentation ved de internationale organisationer i Genève i en periode, blev han i 1987 overført til Kommissionens delegation i Wien. Siden Østrigs tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber i 1995 har han gjort tjeneste ved Kommissionens repræsentation i Østrig. Ved ansættelseskontrakt af 1. juli 1994, der trådte i kraft den 1. maj 1994, blev sagsøgeren ansat som lokalt ansat på ubestemt tid som presseattaché med henblik på udarbejdelse af forslag, planlægning og kontrol ved delegationen for De Europæiske Fællesskaber i Wien og blev indplaceret i gruppe I, trin 35.

8. Indtil udløbet af 1994 var sagsøgeren ikke underlagt national indkomstbeskatning, fordi

han beklædte en stilling ved »en privilegeret institution« i henhold til national lovgivning. Spørgsmålet opstod imidlertid den 1. januar 1995, tidspunktet for Republikken Østrigs tiltrædelse af Fællesskaberne. Den 5. maj 2000 udfærdigede Finanzamt für den 6., 7. und 15. Bezirk følgelig et skattepålæg for årene 1995-1998 samt en forskudsopgørelse for indkomstskat for 2000. Sagsøgeren anfægtede disse afgørelser ved Unabhängiger Finanzsenat under henvisning til, at Østrig ikke var berettiget til at opkræve skat af hans indtægt som lokalt ansat, idet hans ansættelseskontrakt var ukorrekt.

9. Sagsøgeren anførte nærmere, at det fremgår af artikel 2-5 i ansættelsesvilkårene, at de arbejdsopgaver, som han udfører, ikke må udføres af lokalt ansatte. I henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 4, stk. 1, må lokalt ansatte kun udføre arbejdsopgaver svarende til gruppe III-VI, og ikke opgaver henhørende under gruppe I og II. Han burde derfor have været indplaceret som hjælpeansat eller øvrig ansat, og følgelig været undergivet fællesskabsbeskatning i medfør af protokollens artikel 13, og ikke nationalt skattepligt. Han havde ganske vist først været indplaceret i gruppe I, trin 35, men dette ændredes med hans tilladelse ved tillæg af 4. juli 1997, således at han blev indplaceret i gruppe III, trin 35 [4].

10. Den nationale skattemyndighed skal i overensstemmelse med § 116 i Bundesabgabenordnung præliminært fastslå sagsøgerens status på grundlag af hans konkrete arbejdsopgaver og under hensyn til de relevante lovbestemmelser, og dens afgørelse om påligning af indkomstskat skal bero på denne konstatering. Ifølge Verwaltungsgerichtshofs faste praksis [5] omfatter dette en undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende i relation til anvendelsen af protokollens artikel 13 med rette er blevet indplaceret som lokalt ansat. I overensstemmelse med denne retspraksis har Unabhängiger Finanzsenat undersøgt sagsøgerens situation og på grundlag heraf konkluderet, at hans ansættelseskontrakt i perioden fra den 1. januar 1995 (Østrigs tiltrædelse) indtil den 30. juni 1997 (hvor ansættelseskontrakten blev ændret) i realiteten var i strid med ansættelsesvilkårenes artikel 4, stk. 1. Unabhängiger Finanzsenat finder imidlertid ikke, at den som krævet af Verwaltungsgerichtshof har kompetence til at fastslå, hvilken ansættelseskontrakt sagsøgeren i stedet skulle have haft, og hvilken status han i medfør af fællesskabsretten skulle have været tilkendt med tilbagevirkende kraft. Den forelæggende ret deler Finanzamts opfattelse af, at det henhører under den pågældende internationale institutions kompetence, konkret Europa-Kommissionen, at fastlægge dens ansattes status.

11. Unabhängiger Finanzsenat har derfor ved kendelse af 28. juni 2004 i henhold til

4 — Sagsøgeren gør ligeledes gældende, at karakteren af hans arbejdsopgaver er uændret. Han har derfor indbragt ændringen for Arbeits- und Sozialgericht Wien.

5 — Den forelæggende ret henviser til to afgørelser truffet af Verwaltungsgerichtshof: 2000/15/0162 af 18.12.2001 og 2000/14/0121 af 19.2.2002.

artikel 234 EF forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål:

»1) Er artikel 13, stk. 1, i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter alene til hinder for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som Fællesskaberne udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, såfremt De Europæiske Fællesskaber udnytter deres ret til beskatning?

2) Er artikel 16, stk. 2, i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og immuniteter alene til hinder for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som Fællesskaberne udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, såfremt tjenestemanden eller den øvrige ansatte er anført i en underretning som omhandlet i denne artikel, og giver en underretning, som er blevet afgivet i medfør af denne artikel, automatisk medlemsstatens skattemyndigheder ret til at udøve deres nationale ret til beskatning for så vidt angår de tjenestemænd og øvrige ansatte, der ikke er nævnt i denne underretning, dvs. samtlige ansatte, som De Europæiske Fællesskaber betragter som lokalt ansatte?«

12. Den østrigske, franske og portugisiske regering samt Kommissionen har afgivet skriftlige indlæg.

IV — Stillingtagen

13. Henset til Unabhängiger Finanzsenats beskrivelse i forelæggelseskendelsen af baggrunden for tvisten er det klart, at spørgsmålet navnlig er, om nationale forvaltningsmyndigheder og retsinstanser ved anvendelsen af protokollens artikel 13 og 16 er bundet af, hvorledes en fællesskabsinstitution har indplaceret sine ansatte henholdsvis som tjenestemænd og øvrige ansatte i henhold til vedtægten eller ansættelsesvilkårene. Med andre ord: Skal det anerkendes, at nationale myndigheder har kompetence til selv at indplacere en person, der er ansat ved Fællesskaberne, såfremt fastlæggelsen af den pågældendes indplacering efter deres opfattelse er i strid med vedtægten eller ansættelsesvilkårene? De spørgsmål, som er forelagt af Unabhängiger Finanzsenat, berører alene dette problem implicit og omstændeligt, hvilket er forståeligt, når henses til de meningsforskelle, som findes i forhold til Verwaltungsgerichtshof.

14. Jeg er derfor enig med den franske regering og Kommissionen i, at de præjudicielle spørgsmål må behandles under ét og omformuleres som ovenfor anført for at

kunne give Unabhängiger Finanzsenat et fyldestgørende svar til brug for afgørelsen af den verserende tvist: Er en fællesskabsinstitutions afgørelse af, om en person ansættes som tjenestemand eller øvrig ansat samt den pågældendes indplacering i en af de af vedtægten eller ansættelsesvilkårene omhandlede grupper, bindende for de nationale administrative og dømmende myndigheder med henblik på anvendelsen af protokollens artikel 13 og 16?

15. Jeg finder, at dette klart må besvares bekræftende af følgende grunde:

16. Protokollens artikel 13 og 16 udgør tilsammen grundlaget for beskatning af ansatte ved fællesskabsinstitutionerne. Hovedprincippet findes i artikel 13 og består af to elementer: På den ene side bestemmes det, at løn, vederlag og honorarer, som Fællesskabet udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte, beskattes til fordel for Fællesskaberne. På den anden side bestemmes som en logisk følge heraf, at disse ansatte fritages for national beskatning af disse indtægter. Artikel 16 danner herefter grundlaget for det personelle anvendelsesområde for denne skatteordning, idet den giver Rådet beføjelse til på forslag af Kommissionen og efter høring af andre interesserede institutioner at bestemme, på hvilke grupper af Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte ordningen finder anvendelse. Medlemsstaterne vil med regelmæssige mellemrum blive underrettet om personalia på de personer, som er undergivet skattepligt til Fællesskaberne, og som følgelig er fritaget for national skat.

17. Protokollens artikel 13 og 16 har til formål at sikre fællesskabsinstitutiones behørige funktion for i sidste instans at lette gennemførelsen af Fællesskabernes mål. For det første skal artikel 13, som anført af den portugisiske regering, sikre, at Fællesskabets ansatte behandles lige for så vidt angår indkomstskat. Da de ansatte er undergivet Fællesskabets skatteordning, beregnes tjenestemænds og øvrige ansattes nettoløn på grundlag af samme principper. Personer, der varetager samme opgaver, aflønnes derfor tilsvarende. For det andet forhindrer artikel 13, stk. 2, om sikring af denne skattemæssige ligebehandling, at ansatte undergives dobbeltbeskatning. Såfremt medlemsstaterne kunne opkræve skat af indkomster, som deres statsborgere oppebærer fra fællesskabsinstitutioner, i stedet for fællesskabsinstitutionerne eller samtidig med disse, ville dette klart medføre forskelsbehandling af Fællesskabets ansatte, afhængig af deres hjemstat. En sådan forskelsbehandling kan påvirke ansættelse af medarbejdere fra forskellige medlemsstater og således hindre fællesskabsinstitutionernes funktion [6].

6 — Jf. herved dom af 16.12.1960, sag 6/60, Humblet, Sml. 1954-1964, s. 207, org.ref.: Rec. s. 1125, præmis 4.

18. I henhold til præamblen til forordning nr. 549/69 indrømmes de privilegier, immuniteter og lettelser, der er fastsat i protokollen, udelukkende i Fællesskabernes interesse. Det følger heraf, at fastsættelsen af, hvilke personalegrupper der er omfattet af Fællesskabets beskatningsordning og følgelig fritaget for national indkomstskat, skal ske på fællesskabsplan. På denne baggrund og i henhold til protokollens artikel 16 har Rådet ved artikel 2, litra a), i forordning nr. 549/69 bestemt, at beskatningsordningen i protokollens artikel 13 gælder for alle personer, der er undergivet vedtægten for tjenestemænd eller ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte, med undtagelse af lokalt ansatte. Der ses således ikke at være en så tilstrækkelig nær forbindelse mellem karakteren af de arbejdsopgaver, der udføres af lokalt ansatte, og virkeliggørelsen af Fællesskabets mål, at dette kan begrunde, at beskatningsordningen ifølge protokollens artikel 13 skal finde anvendelse på dem.

19. Det følger af begrundelsen for den i protokollen omhandlede beskatningsordning og det deraf følgende krav om, at det personelle anvendelsesområde skal fastsættes på fællesskabsplan, at de pågældende fællesskabsinstitutioner ligeledes i konkrete sager — som i denne sag — har enekompetence til at træffe afgørelse om indplacering af ansatte ved Fællesskaberne. De relevante bestemmelser i vedtægten og ansættelsesvilkårene om indgåelse af ansættelsesforhold mellem en person og Fællesskaberne bygger på denne forudsætning. Ifølge vedtægtens artikel 1 og 2 forstås ved »tjenestemand« enhver, der er blevet »ansat« i en fast stilling ved et ansættelsesbrev fra denne institutions ansættelsesmyndighed. »Øvrige ansatte« ansættes derimod i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 1 »ved kontrakt« i Fællesskaberne, med henblik på en bestemt stilling. Afhængig af karakteren af de arbejdsopgaver, den øvrigt ansatte skal varetage, ansættes den pågældende som midlertidigt ansat, hjælpeansat, lokalt ansat eller særlig rådgiver, hvilket bestemmes af den institution, der i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 6 er beføjet til at indgå ansættelseskontrakterne. Afgørelse om »udnævnelse« af en person til tjenestemand eller »ansættelse« af en person med henblik på varetagelse af bestemte opgaver i henhold til en ansættelseskontrakt er formelle fællesskabsretsakter, der træffes af de berørte institutioner i henhold til fællesskabsretten. Afgørelsen er bestemmende for den pågældendes status i forhold til den institution, ved hvilken han gør tjeneste, samt den ansættelsesordning, som finder anvendelse på ham.

20. Som Kommissionen med rette har anført, afhænger retsforholdet mellem fællesskabsinstitutionen og den berørte person af denne formelle afgørelse, og ikke af, hvorvidt en række materielle betingelser er opfyldt. Med andre ord indebærer den omstændighed, at en persons forhold svarer til en af de i ansættelsesvilkårenes artikel 2, 3 eller 4 anførte omstændigheder, ikke status som sådan. En sådan status kan alene indrømmes af ansættelsesmyndighederne eller af den, der af disse er bemyndiget til at indgå ansættelseskontrakter.

21. Domstolen har ligeledes tiltrådt disse principper, om end ved en negativ afgræns-

ning. I Porrini-sagen [7] var spørgsmålet, om arbejdsforholdet mellem Fællesskabet og tjenestemændene og de øvrige ansatte altid og uden undtagelse skal have hjemmel i en udnævnelsesakt, eller om en retsafgørelse, der fastslår eksistensen af et vist faktisk arbejdsforhold, kan træde i stedet for denne akt. Domstolen svarede kortfattet, at »arbejdsforholdet mellem Fællesskabet og tjenestemændene eller de øvrige ansatte bortset fra lokalt ansatte ikke kan have hjemmel i en national rets afgørelse« [8]. Domstolen begrundede dette resultat med, at dens enekompetence ifølge Euratomtraktatens artikel 152, der er identisk med artikel 236 EF, ikke alene omfatter afgørelse af sager vedrørende en person, »bortset fra lokalt ansatte [...] der er tjenestemand eller ansat i øvrigt, men også den, der gør krav på at falde ind under disse kategorier« [9].

22. Domstolen bekræftede denne opfattelse i Tordeur-sagen [10], hvori den udtalte, at »det [må] anses for udelukket, at en ansættelseskontrakt med en institution, og så meget desto mere et tidsubegrænset ansættelsesforhold, kan opstå ikke ved en beslutning truffet af den hertil udpegede kompetente myndighed, men som følge af den omstændighed, at visse bestemmelser om midlertidig beskæftigelse i den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor institutionen har sæde, er blevet tilsidesat, selv om dette er fastslået i en national retsafgørelse« [11]. Domstolen anerkendte ganske vist, at midlertidigt beskæftigede arbejdstagere ikke må afskæres fra socialretlig beskyttelse, men understregede, at »beskyttelsen [...] ikke [kan] sikres gennem foranstaltninger, der er et indgreb i institutionernes selvbestemmelsesret« [12].

23. Princippet om fællesskabsinstitutionernes selvbestemmelsesret er en væsentlig forudsætning for deres behørige funktion. Som jeg tidligere har bemærket, fungerer institutionerne internt i organisatorisk henseende fuldstændig uafhængigt af medlemsstaterne. Dette er ikke alene et udslag af institutionernes opgave, der består i at handle i Unionens interesse, men er en grundlæggende forudsætning for varetagelsen af denne opgave [13].

24. Det er klart, at den beskatningsordning, der er fastsat ved protokollen, skal sikre, at fællesskabsinstitutionerne fungerer efter hensigten, og skal være en hjælp for disse ved opfyldelsen af deres opgaver. Der er en klar funktionel sammenhæng mellem dette mål og indplaceringen af de enkelte ansatte ved Fællesskaberne i bestemte grupper, der resulterer i indrømmelse af visse privilegier,

7 — Dom af 11.3.1975, sag 65/74, Sml. s. 319.

8 — Dommens præmis 14 og 15.

9 — Dommens præmis 13.

10 — Dom af 3.10.1985, sag 232/84, Sml. s. 3223.

11 — Dommens præmis 28.

12 — Dommens præmis 27. I dom af 9.11.2000, sag C-126/99, Vitari, Sml. I, s. 9425, overlod Domstolen i modsætning hertil den forelæggende ret afgørelsen af, hvorvidt betingelser, som kunne begrunde indgåelsen af en aftale om tidsbegrænset ansættelse mellem sagsøgeren og Det Europæiske Erhvervsuddannelsesinstitut, forelå. I den nævnte sag antog Domstolen, at Fællesskabets politik og den nationale politik var overensstemmende, og at det ikke under disse omstændigheder kunne anses for et indgreb i Fællesskabets institutioners eller agenturers selvbestemmelsesret, såfremt det overlades den nationale ret at træffe afgørelse. Jf. dommens præmis 24-27.

13 — Jf. punkt 98 i mit forslag til afgørelse i sag C-165/01, Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich, dom af 10.7.2003, Sml. I, s. 7683.

immuniteter og lettelser som nævnt i protokollen. Rådet henviser ligeledes til denne sammenhæng i præamblen til forordning nr. 549/69, hvori det hedder: »Det er derfor vigtigt at sikre, at tjenestemændene og de øvrige ansatte i forhold til deres opgaver og ansvar samt deres særlige stilling har de privilegier, immuniteter og lettelser, der er nødvendige for, at Fællesskaberne kan fungere tilfredsstillende.« Indplacering af de ansatte i grupper med den deraf følgende fritagelse for national beskatning af den løn, de modtager fra Fællesskaberne, er således et internt fællesskabsanliggende, der henhører under institutionernes selvbestemmelsesret.

25. På denne baggrund kan nationale administrative og dømmende myndigheder ikke have kompetence til at betvivle lovligheden af ansættelsesforhold mellem en fællesskabsinstitution og dens medarbejdere, og følgelig til at træffe afgørelse om, hvorvidt de lettelser, der indrømmes i henhold til protokollen, gælder for en bestemt person. Anerkendelsen af en sådan kompetence ville indebære en hindring for den ordning, der er indført ved protokollen. Såfremt medlemsstaterne kunne bestemme de ansattes status af hensyn til deres egne interne formål, og ikke var bundet af den status, som den berørte fællesskabsinstitution har tillagt den pågældende, ville dette i visse tilfælde kunne føre til, at en person enten ikke var underlagt skattepligt — som det eventuelt ville være tilfældet for sagsøgeren — eller var undergivet dobbelt skattepligt, såfremt de nationale myndigheder eksempelvis anser en person, der af fællesskabsinstitutionen er indplaceret som midlertidigt ansat, for lokalt ansat. Dette ville klart være i strid med formålet med protokollens artikel 13, som anført ovenfor i punkt 17. Medlemsstaterne kan derfor ikke ensidigt fastsætte, hvilken status der tilkommer ansatte ved Fællesskaberne.

26. I denne forbindelse skal jeg henvise til Domstolens dom i sagen Betriebsrat der Vertretung der Europäischen Kommission in Österreich, hvori Domstolen bemærkede, at forskellige nationale fortolkninger — i den anførte sag — af artikel 79 i ansættelsesvilkårene indebærer risiko for, at en fællesskabsinstitution ikke kan fungere tilfredsstillende [14]. Skønt baggrunden for de to sager er forskellige, finder det således udtrykte princip tilsvarende anvendelse i denne sag.

27. De nationale administrative og dømmende myndigheder savner ikke alene kompetence til at fastslå, at en afgørelse om fastsættelse af en ansats status er retsstridig eller ugyldig, men har heller ikke beføjelse til at fastsætte den status, som ville være rimelig i betragtning af de opgaver, som den pågældende har fået overdraget. Dette anerkendes også udtrykkeligt af den forelæggende ret og er blevet understreget af den franske regering og af Kommissionen. En national afgørelse vedrørende den status, der

14 — Den i fodnote 13 nævnte dom. Jf. navnlig dommens præmis 44.

tilkommer en af Fællesskabets ansatte, ville således ikke være bindende for den institution, ved hvilken han eller hun gør tjeneste, ligesom en national ret heller ikke vil kunne pålægge fællesskabsinstitutionen at træffe en ny afgørelse.

28. Såfremt en ansat ved Fællesskabet ikke er enig i indplaceringen i den personalegruppe, som den fællesskabsinstitution, hvor han gør tjeneste, har fastsat, henset til de opgaver, han varetager, skal den pågældende afgørelse anfægtes direkte i overensstemmelse med den relevante fællesskabsprocedure i vedtægtens artikel 90 og 91, sammenholdt med artikel 236 EF, og ikke indirekte ved de nationale retsinstanser.

29. Det er korrekt, at det følger af ansættelsesvilkårenes artikel 81, at tvister mellem institutionen og en lokal ansat, der gør tjeneste i en medlemsstat, skal indbringes for den kompetente domstol i denne medlemsstat. På baggrund af den i punkt 21 nævnte Porrini-sag gælder dette imidlertid efter min opfattelse ikke for tvister vedrørende den pågældendes status [15]. I denne forbindelse er jeg enig med Kommissionen i, at artikel 81 i ansættelsesvilkårene finder anvendelse på tvister angående rettigheder og pligter, der følger af ansættelsesforholdet, og ikke på tvister vedrørende ansættelsesforholdets karakter som sådan. Efter min opfattelse er det i hvert fald ikke begrundet at bestride lovligheden af et ansættelsesforhold ved en fællesskabsinstitution som led i en tvist om anvendelsen af national skatteret. Under en sådan sag bør den pågældendes ansættelsesmæssige status betragtes som en fastslået kendsgerning af den nationale ret.

30. Henset til de anførte betragtninger er det min opfattelse, at en afgørelse truffet af den kompetente myndighed ved en fællesskabsinstitution, hvorved en ansats ansættelsesstatus bestemmes, er bindende for de nationale administrative og dømmende myndigheder. Protokollens artikel 13, stk. 1, er til hinder for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som Fællesskaberne udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte i overensstemmelse med artikel 2, litra a), i forordning nr. 549/69, uden hensyn til, om De Europæiske Fællesskaber udnytter den ret til beskatning, som følger af denne bestemmelse.

31. Artikel 13, stk. 2, i protokollen, sammenholdt med dens artikel 16, er til hinder for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som Fællesskaberne udbetaler de af sine tjenestemænd og øvrige ansatte, som er anført i en underretning, der er blevet afgivet i medfør af denne bestemmelse. Medlemsstatens skattemyndigheder er følgelig berettigede til at udøve dens ret til beskatning i forhold til de fællesskabsansatte, som ikke er anført i denne underretning, dvs. ansatte, som De Europæiske Fællesskaber betragter som lokalt ansatte.

15 — Nævnt i fodnote 7. Dommens præmis 13.

V — Forslag til afgørelse

32. Jeg foreslår derfor Domstolen at besvare de spørgsmål, som Unabhängiger Finanzsenat har forelagt, således:

»1) En afgørelse truffet af den kompetente myndighed ved en fællesskabsinstitution, hvorved en ansats ansættelsesstatus bestemmes, er bindende for de nationale administrative og dømmende myndigheder. Protokollens artikel 13, stk. 1, er til hinder for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som Fællesskaberne udbetaler sine tjenestemænd og øvrige ansatte i overensstemmelse med artikel 2, litra a), i forordning nr. 549/69, uden hensyn til, om De Europæiske Fællesskaber udnytter den ret til beskatning, som følger af denne bestemmelse.

2) Artikel 13, stk. 2, i protokollen, sammenholdt med dens artikel 16, er til hinder for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som Fællesskaberne udbetaler de af sine tjenestemænd og øvrige ansatte, som er anført i en underretning, der er blevet afgivet i medfør af denne bestemmelse. Medlemsstatens skattemyndigheder er følgelig berettigede til at udøve dens ret til beskatning i forhold til de fællesskabsansatte, som ikke er anført i denne underretning, dvs. ansatte, som De Europæiske Fællesskaber betragter som lokalt ansatte.«